

25-03-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম শান্তি

“অব্যক্ত মহাবাক্য”

ৰিভাইজ: 01-06-1983

মধুবন

“নতুন জ্ঞান তথা জ্ঞানদাতা জনক অথৰিটি (কতৃত্ব) সহকাৰে প্ৰত্যক্ষ কৰা, তেতিয়া প্ৰত্যক্ষতাৰ নাগাৰা বাজিব”

(মিটিংঙত বাপদাদাৰ পধাৰমণি)

তোমালোক সকলোবোৰ মুকুটধাৰী আৰু আসনধাৰী বিশেষ আত্মাৰ এয়া সভা নহয় নে? সকলোৱে নিজক মুকুটধাৰী আৰু আসনধাৰী আত্মা ৰূপে ভাবা নে? সকলোৱে বেহদৰ (অসীম) সেৱাৰ দায়িত্ব লোৱা মুকুটধাৰী হয় নে? বেহদৰ মুকুট অৰ্থাৎ বেহদৰ স্মৃতি স্বৰূপত স্থিত হৈ আছেনে? বেহদৰ দায়িত্বত থকা মুকুটধাৰী! প্ৰতিগৰাকী বেহদৰ মুকুটধাৰী সন্তানৰ লাইট আৰু মাইটৰ কিৰণ অসীমলৈ বিস্তাৰিত হৈ আছেহি! হদৰ পৰা ওলাই বেহদৰ বাদশ্বাহ হৈ গৈছা নহয়। যেতিয়া দেহৰূপী হদৰ স্মৃতিৰ পৰাও উপৰাম হৈ গৈছা গতিকে দেহ সহিতে সৰ্ব হদৰ পৰা পাৰ হৈ গৈছা। বিশেষ সেৱায়ে হৈছে হদৰ পৰা বেহদলৈ লৈ যোৱা। ব্ৰহ্মাবাৰা অব্যক্ত কিয় হৈছে? হদৰ পৰা ওলাই বেহদলৈ লৈ যাবৰ বাবে। ব্ৰহ্মা বাবাৰ স্নেহৰ প্ৰত্যক্ষ স্বৰূপ হৈছে ফল’ ব্ৰহ্মা ফাদাৰ। ব্ৰহ্মা বাবাই নিজৰ সোঁহাত স্বৰূপ সন্তান সকলক, নিজৰ বিশেষ ভূজাধাৰী সকলক অব্যক্ত বতনৰ পৰা, বেহদৰ সেৱা স্থানৰ পৰা দুবাছ মেলি হাতত হাত মিলাবৰ বাবে মাতি আছে। ব্ৰহ্মা বাবাৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি মৰম আছে। গতিকে ব্ৰহ্মা বাবাই মাতি আছে যে সন্তানসকল, তোমালোক বেহদলৈ আহি যোৱা। এই আৰাজ সকলোৱে শুনানে? বেচ, এটাই টো ব্ৰহ্মাবাৰাৰ মনত সদায় খেলি থাকে যে মোৰ সমান বেহদৰ মুকুটধাৰী হৈ সকলো দিশে প্ৰত্যক্ষতাৰ লাইট আৰু মাইট এনেদৰে বিস্তাৰিত কৰক যে সৰ্ব আত্মাই নিৰাশাৰ পৰা আশাৰ কিৰণ দেখা পাওঁক। সকলোৰে আঙুলি সেই বিশেষ স্থানৰ পিনে হওক! যিসকলে আঙুলি আকাশৰো ওপৰ কৰি বিচাৰি আছে, তেওঁলোকৰ এই অনুভৱ হওক যে এই পৃথিৱীৰ, বৰদান ভূমিত পৃথিৱীৰ উজ্জ্বল তৰাবোৰে প্ৰত্যক্ষ হৈ গৈছে। এই সূৰ্য্য, চন্দ্ৰমা আৰু তৰামণ্ডল ইয়াতেই অনুভৱ হওক। যিদৰে বিজ্ঞানী সকলে বিজ্ঞানৰ আধাৰত আকাশৰ তৰামণ্ডলৰ অনুভৱ কৰায়। এইদৰে এই পৃথিৱীৰ চৈতন্য তৰামণ্ডল দূৰৈত থকা সকলৰো অনুভৱ হওক। এই শুভ আশাক পূৰ্ণ কৰোতা তোমালোক সকলো নিমিত্ত আত্মাসকল। এনেকুৱা বেহদৰ আঁচনি প্ৰস্তুত কৰিছা নহয়। আঁচনিতো যথাশক্তি প্ৰস্তুত কৰিছা। বাপদাদাই এতিয়া সময় প্ৰমাণ সন্তানসকলৰ পৰা কোনটো স্থগিত হৈ থকা সেৱা বিচাৰে?

বাপদাদাই আজি কথা-বতৰা পাতি আছিল। কি কথা-বতৰা হৈছিল বাৰু? বাবাই ক’লে যে মোৰ নিমিত্ত হোৱা শ্ৰেষ্ঠ সন্তান কোৱা, অতি মৰমৰ সন্তান কোৱা, মুৰব্বী সন্তান কোৱা বা সদায় বাবাৰ লগৰী সন্তান কোৱা - এনেকুৱা সন্তান বৰদান ভূমিত একত্ৰিত হৈছে, সেৱাৰ আঁচনি তৈয়াৰ কৰিবৰ বাবে, গতিকে ব্ৰহ্মাবাবাই ক’লে যে মিটিংঙত যি যোজনা ওলাইছে সেয়া বহুত ভাল। কিন্তু মূখ্য এটি সেৱা এতিয়াও ৰৈ আছে কিয়নো তোমালোক কিমান ডাঙৰ কতৃত্বাধিকাৰী হোৱা আৰু কিমান প্ৰকাৰৰ কতৃত্বাধিকাৰী হোৱা জ্ঞানৰ কতৃত্বাধিকাৰী, যোগবলৰ কতৃত্বাধিকাৰী, শ্ৰেষ্ঠ ধাৰণা স্বৰূপৰ কতৃত্বাধিকাৰী, প্ৰত্যক্ষ ভাবে বাবাৰ সন্তান হোৱাৰ কতৃত্বাধিকাৰী, বিশ্বপৰিবৰ্তন কৰাৰ নিমিত্ত হোৱাৰ কতৃত্বাধিকাৰী। কিমান ক্ষমতা আছে। যিদৰে এক শাস্ত্ৰ কতৃত্বাধিকাৰী সকল, অলপ কিবা ত্যাগ কৰি পবিত্ৰ হোৱাৰ কতৃত্বাধিকাৰী সকল, কেৱল এই এক কতৃত্ব আছে, সেয়াও সত্যতাৰ কতৃত্ব নহয়, যদিও মহান আত্মা কিন্তু পৰমাত্মা বাবাৰ সম্বন্ধে যথার্থ জ্ঞানৰ কতৃত্ব নাই - এনেকুৱা এক কতৃত্বশালী সকলেও বিশ্বত সৰ্ব আত্মা সকলক নিজৰ পিনে আকৰ্ষিত কৰি মিছাক স্থাপিত কৰি চলি আহি আছে। কিমান সময়ৰ পৰা নিজৰ কতৃত্ব দেখুৱাই আহি আছে। কিমান চতুৰতাৰে অল্পকালৰ প্ৰাপ্তিৰ চমকেৰে নিজৰ প্ৰভাৱ দেখুৱায়। গতিকে যি সকল সৰ্ব অধিকাৰী শ্ৰেষ্ঠ আত্মা তেওঁলোকে কি কৰিব লাগে? বাকী কি স্থগিত হৈ আছে জানানে? সমাপ্তিৰ ববে ক’লে সময়ৰ আন্দাজ লগাই আছে? ১৯৮৪ লৈ নে ২০০০ লৈ? কলৈ আন্দাজ লগাই আছে দুই হাজাৰ পুৰা হ’ব লাগিব নে তাৰ আগতে হ’ব লাগিব? নিজৰ প্ৰস্তুতিৰ হিচাপত কি বুলি ভাবা? কোনটো কথা এতিয়ালৈ ৰৈ আছে? নতুন জগতৰ বাবে ধৰণীটো তৈয়াৰ কৰি আছে। কিন্তু নতুন দুনিয়াৰ আধাৰ-

এই নতুন জ্ঞান। প্রথম মহিমা কাৰ আহে? জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা নহয়। গতিকে যিটো প্ৰথম মহিমা জ্ঞান, সেই নতুন জ্ঞানক জগতৰ আগত প্ৰত্যক্ষ কৰিছা? যেতিয়ালৈকে “এয়া নতুন জ্ঞান” এয়া প্ৰত্যক্ষ হোৱা নাই তেন্তে জ্ঞান দাতা কিদৰে প্ৰত্যক্ষ হ’ব। প্ৰথমতে জ্ঞান আহে পিচত জ্ঞান দাতা আহে। গতিকে জ্ঞান দাতা শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ বা এজনেই সেয়া জ্ঞান দাতা, এয়া সিদ্ধ কিদৰে হ’ব। আত্মাই কি কয় আৰু পৰমাত্মাই কি কয়, এই অন্তৰ মনুষ্যৰ বুদ্ধিত নাহে তেতিয়ালৈ যি খেৰকুটাক সাৰথি কৰি ধৰি আছে, সেয়া কিদৰে এৰিব আৰু এজনৰ আশ্ৰয় কিদৰে ল’ব! এতিয়ালৈকেতো সৰু-সৰু খেৰকুটাক সাৰথি কৰি চলি আছে, তাকেই নিজৰ আধাৰ বুলি ভাবি আছে। যেতিয়ালৈকে তেওঁলোকৰ জ্ঞানৰ দ্বাৰা জ্ঞানদাতাৰ আশ্ৰয় অনুভৱ নহয় তেতিয়ালৈকে এই হৃদৰ বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হ’ব নোৱাৰে। এতিয়ালৈকে ধৰণী বনোৱাৰ, বায়ুমণ্ডল পৰিৱৰ্তন কৰাৰ সেৱা হৈছে। ভাল কাৰ্য্য, পৰিবাৰৰ মাজত মৰম আছে, এই মৰমৰ গুণে বায়ুমণ্ডলক পৰিৱৰ্তন কৰাৰ নিমিত্ত হৈছে। ধৰণীটো প্ৰস্তুত হৈ গৈছে আৰু হৈ থাকিব। কিন্তু যিটো ফাউণ্ডেচন (ভেটী), নবীনতা, বীজ সেয়া হৈছে জ্ঞান। নিঃস্বার্থ মৰম আছে, আত্মিক মৰম আছে এয়াটো অনুভৱ কৰে কিন্তু এতিয়া মৰমৰ লগতে জ্ঞানৰ অধিকাৰী আত্মা, সত্য জ্ঞানৰ অধিকাৰী, এই প্ৰত্যক্ষতা এতিয়া হ’বলৈ বাকী আছে। যিসকল আহে তেওঁলোকে বুজি উঠক যে এয়া নতুন জ্ঞান, নতুন কথা। যিটো কোনোৱে শুনোৱা নাছিল সেয়া ইয়াত শুনিছো। এয়া বৰ্ণনা কৰক যে এওঁলোক দিয়াৰ অধিকাৰী। পবিত্ৰতা, শান্তি, মৰম, স্বচ্ছতা এই সকলোবোৰ কথা হৈছে ভেটি, যি ভেটিৰ আধাৰত পৰিৱৰ্তন হৈছে। এয়া হৈছে চাৰিটা স্তম্ভ। প্ৰথমতে যি সকলৰ বুদ্ধি ঠিতাপি লগা নাছিল এতিয়া আকৌ এই চাৰি স্তম্ভৰ আধাৰৰ দ্বাৰা বুদ্ধিৰ আকৰ্ষণ হয়। এই পৰিৱৰ্তনটো হৈছে। কিন্তু এতিয়া যিটো মুখ্য কথা হৈছে - নতুন জ্ঞান, ইয়াৰ আৰাজ মুখৰিত হওক। এতিয়ালৈকে যিবোৰ কথাক সকলোৱে “হয়” বুলি কৈছে, সেই সকলো কথাৰ বাবে বি.কে. অলমাইটি অথৰিতিয়ে “নহয়” বুলি সিদ্ধ কৰি কয়। যিটোক তেওঁলোকে “নহয়” বুলি কয় তোমালোকে “হয়” বুলি কোৱা, গতিকে “হয়” আৰু “নহয়”ৰ মাজত ৰাতি দিনৰ অন্তৰ আছে নহয়। গতিকে এই মহান অন্তৰক সিদ্ধ কৰোতা মহান আত্মা হোৱা, এই নাম এতিয়া প্ৰত্যক্ষ কৰা তেতিয়া জয়জয়কাৰ হ’ব। আত্মাৰ জ্ঞান যথার্থ ৰূপত নাথাকে তথাপি কিন্তু মানুহে শূনি সানমিহলি কৰি দিয়ে যে হয় তাতো এনেদৰেই কয়। কিন্তু এই আৰাজ মুখৰিত হওক যে দুনিয়াৰ সকলোবোৰ এফালে আৰু বি.কে. আনফালে। এয়া নতুন জ্ঞান দিয়াৰ অথৰিটি, এই অথৰিটি প্ৰসিদ্ধ হওক। ইয়াৰ দ্বাৰাই শক্তিশালি আত্মাসকল আগলৈ আহিব যি সকলে তোমালোকৰ ফালে ঢোল বজাব। তোমালোকে ঢোল বজাব লগা নহ’ব কিন্তু এনেকুৱা আত্মা সকলে সন্তুষ্ট হৈ নতুন কথা জানি, নতুন উৎসাহত আহি ঢোল পিটিব। ধৰ্ম যুদ্ধখনটো ৰৈ আছে নহয়। এতিয়াও গুৰু সকলৰ আসন সমূহ ক’ত লৰচৰ কৰাইছা। এতিয়াতো ঠাল-ঠেঙুলি আদি সকলোৱে বহুত আৰামেৰে নিজৰ ধুনত লাগি আছে। বীজ কেতিয়া প্ৰত্যক্ষ ৰূপলৈ আহে? জানানে বীজ কেতিয়া ওপৰলৈ আহে? যেতিয়া সৰু ডাঙৰ ঠাল-ঠেঙুলি সমূহ একেবাৰে পাত অবিহনে শুকান ডালি হৈ ৰৈ যায় তেতিয়া বীজ ওপৰত প্ৰত্যক্ষ হয়। গতিকে ইয়াৰ বাবে আঁচনি প্ৰস্তুত কৰিছা নে! যেতিয়া নিজৰ ষ্টেজ (স্থিতি)ত আহি যোৱা তেন্তে নিজৰ আচল জ্ঞানৰ প্ৰত্যক্ষতাটো হ’ব লাগে নহয়। যদি বৰদান ভূমিত আহিও কেৱল কয় শান্তি বহুত ভাল, মৰম বহুত ভাল লাগে। কেৱল এয়াই ক্ষণ্টেকীয়া প্ৰাপ্তিৰে মোনা ভৰাই যদি গুছি যায় তেন্তে বৰদান ভূমিত আহি বিশেষ কি লৈ গ’ল। নতুন জ্ঞানটো সিদ্ধ কৰিব লাগে নহয়। এই নতুন জ্ঞানৰ ক্ষমতাৰ দ্বাৰাহে সৰ্বশক্তিমানৰ ক্ষমতা সিদ্ধ হ’ব। দিওতা কোন! প্ৰেম আৰু শান্তি প্ৰাপ্ত কৰি এইতো নিশ্চয় ভাবে যে এওঁলোকক বনাওতাজন কোনোবা শ্ৰেষ্ঠ হ’ব। কিন্তু স্বয়ং যে ভগবান সেয়া অলপ সংখ্যকেহে বুজি পায়। গতিকে বুজি পাইছা, কি বাকী আছে। এতিয়া নতুন জগতৰ বাবে নতুন জ্ঞান চাৰিওদিশে বিস্তাৰিত কৰা, বুজি পাইছা। বহুতৰ পৰা কোনো এজনেই ওলাওক কিন্তু এনেকুৱা আৰাজ ওলাওক যি চাৰিও দিশৰ বাতৰি কাকতত উখল-মাখল লাগক যে এই বি.কে.ই দুনিয়াতকৈ বেলেগ জ্ঞান দিয়ে। জ্ঞান কিদৰে দিয়ে, ইয়াৰ আধাৰ হিচাপে কাক মানে, তেওঁক সিদ্ধ কিদৰে কৰে, যেতিয়া এই সকলোবোৰ বাতৰিত আহিব তেতিয়া ভাবিবা জ্ঞান দাতাৰ ঢোল বাজিল। বুজি পাইছা? জ্ঞানৰ প্ৰভাৱত প্ৰভাৱিত হওক। জ্ঞানৰ প্ৰভাৱশালী আৰু মৰমৰ প্ৰভাৱশালীৰ মাজত কি পাৰ্থক্য আছে? ব্ৰাহ্মণৰ মাজতো দুটি ভাগ দেখিছা নহয়। ব্ৰাহ্মণতো হৈছে কিন্তু কোনো মৰমৰ আধাৰত কোনো জ্ঞান আৰু মৰম দুইটিৰে আধাৰত। গতিকে দুইটিৰে স্থিতিৰ মাজত অন্তৰ আছে। যি মৰমকো জ্ঞানৰ আধাৰত বুজি পায় তেওঁ নিৰ্বিল্ল হৈ চলিব। যি কেৱল মৰমৰ আধাৰত চলে সেয়া শক্তিশালী আত্মা নহয়। জ্ঞানৰ বল নিশ্চয় লাগে। যাৰ পঢ়াৰ ওপৰত মৰম

আছে, মুৰুলীৰ প্ৰতি মৰম আছে আৰু যাৰ কেৱল পৰিবাৰৰ প্ৰতি মৰম আছে, তেওঁলোকৰ মাজত কিমান পাৰ্থক্য আছে! ব্ৰাহ্মণ জীৱন ভাল লাগিল, পবিত্ৰতা ভাল লাগিল, এই আধাৰত আহোতা আৰু জ্ঞানৰ শক্তিৰ আধাৰত আহোতা, তেওঁলোকৰ মাজত কিমান অন্তৰ আছে। জ্ঞানৰ মন্তি, অলৌকিক, নিৰাধাৰ হিচাপে থকা মন্তি। দৰাচলতে প্ৰেমো এক শক্তি কিন্তু প্ৰেমৰ শক্তিৰে শক্তিশালী সকলে আধাৰৰ আবিহনে চলিব নোৱাৰে। কোনো নহয় কোনো আধাৰ নিশ্চয় লাগে। মননশক্তি জ্ঞানৰ শক্তিৰে শক্তিশালী সকলৰহে থাকিব। যিমান মনন শক্তি হ'ব সিমানই বুদ্ধিৰ একাগ্ৰতাৰ শক্তি স্বাভাৱিক ভাবে আহিব। আৰু য'ত বুদ্ধিৰ একাগ্ৰতা আছে তাত বিচাৰ কৰি চোৱা আৰু নিৰ্ণয় কৰাৰ শক্তি স্বতঃ আহিব। য'ত জ্ঞানৰ ভেটি নাথাকিব তাত বিচাৰ কৰি চোৱাৰ শক্তি, নিৰ্ণয় কৰাৰ শক্তি দুৰ্বল হ'ব কিয়নো একাগ্ৰতা নাথাকিব। আচ্ছা।

বাপদাদাইটো সকলো শুনি থাকে। হাঁহিও উঠে আৰু স্নেহেৰে বলিহাৰো যায়। সন্তান সকলৰ সাহস দেখি সুখীও হয়। ব্ৰহ্মা বাবাৰ বেছিকৈ আছে এওঁ মোৰ সমান বেহুদৰ মালিক হৈ যাওক। সন্তান সকলৰ বাবেই বৈ আছে নহয় আৰু দিন ৰাতি সন্তান সকলৰ সেৱাতেই তৎপৰ হৈ থাকে। বতনতো দিন ৰাতি নাই। কিন্তু স্থূল দুনিয়াততো আছে! প্ৰতিজন সন্তানক বিশেষ আত্মা, সম্পূৰ্ণ আত্মা, সম্পন্ন আত্মা, সমান আত্মা হিচাপে দেখিব বিচাৰে। বাবাই ব্ৰহ্মাক কয় ধৈৰ্য্য ধৰা। কিন্তু ব্ৰহ্মাৰ বহুত উৎসাহ, সেইবাবে তেওঁ বাবাৰ লগত এয়াই কথা-বতৰা পাতে যে সন্তান সকলে হাতত হাত দি মোৰ সমান হৈ যাওক। ব্ৰহ্মা বাবাৰ সাক্ষাৰ জীৱনত আদিৰ পৰা অন্তলৈ কি বিশেষত্ব দেখিছা? যদি কোনোৱা সন্তানে কৈছিল যে ঘণ্টাৰ পিচত কৰিম তেতিয়া ঘণ্টা লগাবলৈ দিছিল? কোনোৱাই যেতিয়া কৈছিল ট্ৰেইন যাবলৈ ৫-১০ মিনিট আছে আমি কেনেকৈ গৈ পাম তেতিয়া ৰ'ব দিছিল জানো? গাড়ী ৰৈ যাব কিন্তু সন্তান গৈ পাবই। চলন্ত ট্ৰেইন ৰৈ যাব কিন্তু সন্তান সকলে গৈ পাবই লাগিব। এয়া বাস্তৱত দেখিছা নহয়? গতিকে সন্তান সকলেও যি কোনো কথাতে স্ব-পৰিৱৰ্তনত বা বিশ্ব পৰিৱৰ্তনত কেতিয়াবা শব্দ বদলি কৰি এতিয়াৰ বাস্তৱ জীৱনত আহি যাওক, এয়াই উৎসাহ ব্ৰহ্মা বাবাৰ সদায় থাকে। গতিকে ফল' ফাদাৰ নহয় জানো। আচ্ছা।

(দুই চাৰিজন মান ভাই-ভনীয়ে বাপদাদাৰ পৰা চুটি ল'বলৈ আহিছে)

মৰমৰ সহাৰিতো পাইছা নহয়। সচাঁ অন্তৰৰ হ'লে চাহাব সদায় ৰাজী হয়। আদিৰ পৰা সঁচা লগনত থকা আত্মা হোৱা। সেইবাবে বাবায়ে সত্যবাদী সকলক সদায় স্নেহৰ সহাৰি দি থাকে। সদায় অন্তৰত বাবা সোমাই থাকে সেইবাবে ভাল তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থী হৈ চলি গৈ আছা। কৰ্মযোগী আত্মা হোৱা নহয়। কৰ্ম আৰু যোগ একত্ৰিত হৈ আছে নহয়। সদায় ভাৰসাম্যতা বজাই ৰাখি, বাবাৰ আশিৰ্বাদক ল'বা আৰু সদায় আশিৰ্বাদপুষ্ট জীৱনত থকা, এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হ'বা। বাবাই সদায় সকলো সন্তানৰ প্ৰতি এয়াই শুভ আশা ৰাখে যে এওঁ বিজয় মালাৰ দানা। আচ্ছা!

***বৰদান:-** দুৰ্বল সংকল্পৰ জালক সমাপ্ত কৰি পৰতন্ত্ৰতাৰ বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হওঁতা স্বতন্ত্ৰ আত্মা হোৱা।

নিজৰ মনৰ ব্যৰ্থ দুৰ্বল সংকল্পৰ জালেই হৈছে পৰতন্ত্ৰতাৰ বন্ধন। এই জালখন প্ৰশ্নৰ ৰূপত হয়। যেতিয়া প্ৰশ্ন উদয় হয় - নাজানো কি হ'ব, এনেদৰেতো নহ'ব.....গতিকে জাল তৈয়াৰ হৈ যায়। কিন্তু সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ সকলৰ এটিয়েই সমৰ্থ সংকল্প হওক যে যি হ'ব কল্যাণকাৰী হ'ব, শ্ৰেষ্ঠ বা ভালতকৈও ভাল হ'ব-এই সমৰ্থ সংকল্পৰ দ্বাৰা জাল সমাপ্ত কৰি দিলে তেতিয়া বন্ধনমুক্ত স্বতন্ত্ৰ আত্মা হৈ যাব।

***গ্লোগান:-** জ্ঞানী আৰু যোগী আত্মাৰ বাস্তৱিক স্বৰূপ নম্ৰতা আৰু নিৰ্ভয়তা।

!!ওম্ শান্তি!!
